

derstøttelse, til de Klasser i Samfundet, som ere Gjenstand for og ville nyde Godt af Forslaget. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Finantsministeren: Svad det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Antvær) til § 25 angaar, maa der gjøres en meget væsentlig Forskjel imellem Punkt 28 og Punkterne 29 og 30; de ville jo ogsaa være Gjenstand for særlig Afstemning. Det forekommer mig umiskjendeligt, at det Forslag, der er stillet under Punkt 28, er ulige mere tilfredsstillende end det, som blev vedtaget ved Finantslovens 2den Behandling her i Thinget. Jeg skal kun bemærke, at for saa vidt det maatte blive vedtaget, saa vil ganske vist det Forslag, der er stillet af Ministeren med Hensyn til Medhjælpssummer, maatte bortfalde, idet der jo her staar: „I Tillæg til de under de forskjellige Administrationsgrene henholdsvis Medhjælpssummer bevilges 10 pCt. af de Bølsb, der anvendes til Lønning af Bestillingsmænd.“ Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Realiteten, men henholde mig til, hvad jeg tidligere har sagt om Regjeringens Stilling til denne Sag her i Thinget. Svad derimod Forslagets Punkter 29 og 30 angaar, maa jeg af formelle Grunde gjøre Indsigelse mod, at disse Forslag vedtages. Jeg kan paa ingen Maade finde det tilstedeligt her ved 3die Behandling at optage paa Finantsloven Forslag om Tillæg til Pensioner og Tillæg til Kontorholdsagodtgjørelse, Spørgsmaal, som net ikke tidligere have været Gjenstand for nogenjomhelst Behandling. Her er strax et af de Tilfælde, hvor det viser sig, at den rent formelle Logik kan ikke anvendes ved den praktiske Overveielse af, hvilke Spørgsmaal der kan tages med paa Finantsloven, og hvilke ikke. Man er saa tilbøielig til at mene — og det ærede Medlem for Præsts Amt (Scavenius), som havde Ordet, var ikke utilbøielig til at gaa samme Vej — at den rent abstrakte Konsekvents er anvendelig ved praktisk politiske Spørgsmaal. Det ligger tilsyneladende nær at sige, at naar man — saaledes som her er vedtaget ved 2den Behandling — kan for eet Aar give Lønningstillæg til de ved Love bestemte Lønninger, kan man ogsaa for eet Aar formindste Embedsmændenes Lønninger. Det kan synes ogsaa at ligge nær at sige, naar man paa Finantsloven kan give et saadant Tillæg til Embedsmændenes Lønning, kan man ogsaa paa Finantsloven give Tillæg til Pensioner og Tillæg til Kontorholdsagodtgjørelse. Men alle saadanne Spørgsmaal maa bedømmes efter en anden Maalestof end den rent formelle. Der er blandt Andet den store Forskjel imellem den Sag, som kom ind ved 2den Behandling, og det Forslag, som her foreligger til 3die Behandling med Hensyn til Punkterne 29 og 30, at det Forslag, som kom ind ved Finantslovens 2den Behandling, havde virkelig været Gjenstand for en særskilt 1ste Be-

handling, og var en Rettelse af det Resultat, som man var kommen til ved et særskilt indbragt Lovforslags 1ste Behandling, hvorimod Spørgsmaalet om Tillæg til Pensioner og Tillæg til Kontorholdsagodtgjørelse aldeles ikke tidligere har været Gjenstand for Behandling — det vide vi Alle, jeg for mit Vedkommende har ikke set disse Forslag før i Formiddags. — men at dette ikke er den Maade, hvorpaa en virkelig Realitets-Forhandling kan aabnes om disse Forslag, turde være klart. Hvis det ærede Medlem vil indbringe disse Forslag i Lovsform til særskilt Behandling, da skal jeg være rede til at indlade mig paa Realiteten af Sagen. Svad angaar de Forslag, som er stilled af Ministrene og da navnlig ogsaa af Finantsministeren med Hensyn til Medhjælpssummernes Forhøielse, da ere de jo — hvilket ogsaa er erkjendt — en naturlig Konsekvents af, hvad der vedtoges ved 2den Behandling og den formelle Fremgangsmaade ved at optage dette paa Finantsloven stemmer ogsaa med, hvad der, uden at blive modtaget fra nogen Side, blev godkjendt forrige Aar. Svad Forhøielsen af de ved Lov normerede Medhjælpssummer angaar, skal jeg bemærke, at det i og for sig vilde have været mere korrekt, om Forhøielsen skete ved en særskilt Lov, og noget Saadant var ogsaa foreslaaet ifjor. Ved alle saadanne Spørgsmaal maa der jo gjøre sig et vist Skjøn gjældende, idet man maa skjønne om, hvor man kan tage det noget mildere med Formen, og hvor man maa tage det noget strengere. Det er den, alt for stramme og skæpe Fastholden, som man med Rette kalder „doktrinær“, — et Ord, som efter min Mening ofte bruges uden tilstrækkelig Føje, — det maa altid blive en Skjønssag, hvor man maa holde paa de strenge Former, og hvor man kan give noget efter. Naar man nu betænker, at der ikke er saa Medhjælpssummer paa Finantsloven, som ikke have en Lov staaende bag ved sig, saa vil det let forstaaes, at naar Spørgsmaalet tages praktisk, kan det ikke være rigtigt at gjøre bestemt Indsigelse mod, at der knyttes en midlertidig Forhøielse paa Finantsloven ogsaa til de Medhjælpssummer, som forud ere vedtagne paa Finantsloven. Svad der saaledes er vedtaget ifjor, er ogsaa godkjendt i Aar, og det er da en naturlig Konsekvents deraf, at man har stillet Vædringsforslag til en Forhøielse af Medhjælpssummerne. Den ærede Ordførers Ytringer give mig Anledning til et Par Bemærkninger. Jeg tror, at der har været en lille Misforstaaelse til Stede, som jeg dog haaber let kan fjernes. Jeg vilde nemlig ikke finde det rigtigt, om det ærede Thing forblev under det Indtryk, at det, som er udtalt af den ærede Ordfører, var anerkjendt fra Ministerens Side, skjøndt jeg indrømmer, at den ærede Ordfører gjorde en Antydning af, at han ventede, at der vilde fremkomme nogle senere Bemærkninger i alt Fald fra enkelte Ministres Side. Jeg troede dog at have